

ନାସନାଲ୍‌ବୁକ୍‌ଟ୍ରଷ୍ଟ୍, ଇଣ୍ଡିଆ

ମଝିଲିଚା

ପୃଥ୍ବୀ:

နိဒါန်း

တစ်ဖျောက်ဖျောက် ကြွေကျနေသည့် ပျဉ်းမရွက်ခြောက်တို့ က လေ တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်တိုင်း မြေပြင်ပေါ် တရှုပ်ရှုပ် ပြေးလွှားနေ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ ရိုးတံတွေ အပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော ပျဉ်းမပင် မြင့်မြင့်ကြီး ပေါ်မှ ဥဩငှက် တစ်ကောင်၏ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး အော်ဟစ်မြည်တမ်း နေသည့် အသံက အထီးကျန် ဆန်လွန်း နေလေရာ အရာရာက ပိုပြီး ပူလောင် ခြောက်ကပ်လျက် ရှိနေလေသည် ။

ထိုသို့သော ညနေခင်းမျိုး ဆိုလျှင်တော့ ဘဦးနှင့် သိန်းဖေတို့ က မြင်းကိုယ်စီ ကျောင်းလျက် ဒီတော့အစပ်ဆီကို ရောက်လာ ကြစမြေ ...။ သူတို့ နှစ်ဦး မြင်းကျောင်း ထွက်လာတိုင်းလည်း ခါးကြားမှာ ချက်အရက်ပုလင်းကို ထိုးလျက် ခါးပုံစ အတွင်းမှာ လည်း မြည်းစရာ ရွှေ့ဘို မန်ကျည်းစေ့နှင့် မြေပဲဆံတို့ က ပါပြီးသားပင် ဖြစ်သည် ။

တကယ်တော့ ထိုမြင်းများမှာ ရွှေ့ဘိုမြို့ပေါ်မှ မြင်းပိုင်ရှင် ကုလားသူ ဌေးကြီး ဦးရာနွတ် ဆိုသူ ပိုင်သော မြင်းများ ဖြစ်လေသည် ။ ဦးရာနွတ် မှာ လည်း မြင်းများကို ဝါသနာအရ မွေးမြူ ထားရုံမျှမက ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ် အရာရှိကြီးများ ၊ လူကုန်ထံ အသိုက်အဝန်း များကို လည်း မတန်တဆ ဈေးနှင့် မြင်းတွေကို ရောင်းစားလေ့ ရှိသူဖြစ်သည် ။

ဘဦးနှင့် သိန်းဖေတို့လို လူငယ်တွေမှာ လည်း ထိုခေတ်က အလုပ်အကိုင် ရှားပါးနေသည် ဖြစ်ရာ မတန်တဆ လခလေးကိုပင် ယူပြီး ဦးရာနှုတ် ဆီတွင် မြင်းကျောင်းခြင်း အလုပ်ကို ဝင်ပြီး လုပ်ကြရလေသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ဘဦး၊ တို့ တွေလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီတောစပ်မှာ ပဲလာ လာပြီး မြင်းကျောင်း နေရတာနဲ့ အချိန် ကုန်နေတာပဲကွ နော်’

သိန်းဖေက သူ့မြင်း ရွှေခိုမပေါ်မှ ဆင်းကာ ဘဦးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဘဦးမှာ လည်း သူတာဝန်ယူ ထိန်းကျောင်း ပေးရသည့် မြင်းကြီး ညှိုလုံးမောင်ကို စားကျက် တစ်ခုတွင် လှန်ထား လိုက်ပြီး -

‘အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ... တို့ တွေ ဘဝက အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တက်ပြီး ဘိုလို စတိုင်ထုတ် နေလို့ မှ မရတာ။ ဒီအလုပ်အပြင် မင်းက ဘာလုပ် ချင်သေးလို့လဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘဦးရာ ...၊ အခြား အချို့အချောင် အလုပ်ကလေး ဘာလေး တွေ့ရင် ပြောင်းပြီး လုပ်မလားလို့ ပါ’

သိန်းဖေ၏ အထူးအဆန်း စကားကြောင့် ဘဦးမှာ ခါးကြားမှ ချက်အရက် ပုလင်းကို ထုတ်ကာ မန်ကျည်းပင် အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘဦးက -

‘မင်းက အချို့အချောင် အလုပ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲကွ သိန်းဖေရ ...’

သိန်းဖေမှာ လည်း ဘဦးဘေးသို့ ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ခါးပုံစ အတွင်းမှ မန်ကျည်းစေ့လှော်နှင့် မြေပဲဆံ တို့ ကို အင်ဖက် အကြွေတစ်ရွက် ပေါ်သို့ ပြန်ဖြည့် ထည့်လိုက်ရင်း -

‘ဒီလိုကွ ဘဦးရ ... ငါစဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ငါတို့ အခု

ကျောင်းနေတဲ့ ဦးရာခွတ်ကြီးရဲ့ မြင်းတွေကို ရန်ကုန် မြို့ပေါ်ကို တက်ပြီး ခိုးရောင်း လိုက်ရရင် မင်းကော ငါကော တော်တော်လေး ငွေစည် သွားမယ်ကွ ...၊ ပြီးတော့ ရတဲ့ ငွေနဲ့ ဟိုမှာ ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင် စားသောက်ပြီး ငါတို့ ဘဝတွေကို ပြောင်းပစ် သွားရအောင် ဘဦးရာ ...’

သိန်းဖေ၏ စကားကြောင့် ဘဦးမှာ ချက်အရက် ပုလင်းကို မော့သောက် နေရာမှာ -

‘ဟင် ... မင်းဟာက စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လှချေလား သိန်းဖေရာ ...၊ နည်းနည်းလည်း စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါဦးကွ၊ မတော်လို့ လမ်းမှာ ဖမ်းဟယ်ဆီးဟယ်ဆို ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ ...’

‘အိုကွာ ... မင်းကလည်း ကြောက်တတ်ရန်ကော ...၊ ဒီမှာ ... ဘဦး၊ အခုလို ညနေဖက် မြင်းကျောင်းချိန် မင်းလည်း အိမ်က ငွေလေး ကြေးလေး နည်းနည်း ယူခဲ့ ... ငါလည်း နည်းနည်းပါးပါး ထည့်ခဲ့မယ် ...၊ ပြီးတော့ မန္တလေးဖက်ကို ဟောဒီ ဖြတ်လမ်းကြီး အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားမယ် ...၊ ဟိုရောက်ရင် ကုန်ကားကြီးတွေ မောင်းတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ကားနဲ့ ပဲ မြင်းတွေကို ရန်ကုန်ကို တင်သွားမယ် ...၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ...’

သိန်းဖေမှာ သူ၏ ကြိုတင် ကြံစည်ထားသော ကိစ္စတွေကို ဘဦးအား တက်တက်ကြွကြွနှင့် တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြ ပြောဆိုနေ၏။ ဘဦးမှာလည်း သိန်းဖေ ရှင်းပြသည့် အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း ချက်အရက်တွေကို တစွတ်စွတ်နှင့် မော့သောက် နေလေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် တီးတိုး တိုင်ပင် နေချိန်မှာ တော့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှောင်မိုက်၍ ပင် လာနေလေသည်။ ။ စားကျက်တွင် လွှတ်ထားသော မြင်းနှစ်ကောင်

မှာ လည်း တဖြည်းဖြည်း သူတို့ နှစ်ဦးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်နေ ကြလေ သည်။

မကြာမီ သိန်းဖေမှာ လည်း ချက်အရက်၏ အရှိန်ကြောင့် တီးတိုး တို င်ပင်နေသည့် သူ့စကားသံ တွေက ပိုပြီးပင် ကျယ်လောင် လာသည်။ ။ စောစောက အင်ဖက် အကြွေပေါ်မှ မန်ကျည်းစေ့လှော်နှင့် မြေပဲဆံတွေ ပင် တစွပ်စွပ် နှိုက်မြည်းရင်း ကုန်လု ကုန်ခင် ဖြစ် လာလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ မှာ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မြင်းတွေကို သတိ ရ သွားကြပြီး အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော မျက်လုံးတွေက မှောင်စ ပြုနေသော ထို နေရာ တစ်ခုလုံး သဲသဲ ကွဲကွဲပင် မမြင်ရတော့။

‘ဟင် ... ငါတို့ မြင်းတွေ ဘယ်ရောက် နေကြပြီလည်း မသိဘူး သိန်း ဖေရေ ... ဒုက္ခပဲ ...’

ဘဦး၏ စိုးရိမ်စကားနှင့် အတူ သိန်းဖေမှာ ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန် အရက်တွေကို မော့သောက် ချလိုက်ရင်း မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ။

‘ဒီ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ရှိမှာ ပါကွ ဘဦးရ ... သိပ်လည်း စိတ်မပူပါ နဲ့ ကွာ ...’

ထိုစကားနှင့် အတူ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရှာဖွေရန် ထို နေရာမှ ဒယီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ ။

တိတ်ဆိတ် မည်းမှောင်စ ပြုနေသော တောကြီးမှာ အကောင် ပ လောင်ငယ်တို့ ၏ အသံများ နှင့် အိပ်တန်း တက်ရန် ဆူဆူ ညံ့ညံ ဖြစ် နေကြသော ဆက်ရင်တွေ၏ အသံက အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီး များ အပေါ်မှ ကြားနေရ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော ပု

စဉ်းရင်ကွဲ တစ်ကောင်၏ အသံကိုလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား ကြားရလေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တောစပ် တစ်ဝိုက် အတန်ကြာအောင်ပင် ရှာဖွေ ကြသော်လည်း မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေလေသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ... မြင်းဟီသံ တစ်ချက်ကို အင်တိုင်း တောအစပ်ဆီ မှ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

‘ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...’

‘ဟာ ... သိန်းဖေ အဲဒီ မြင်းဟီသံက တို့ မြင်း တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အသံပဲကွ၊ သေချာတာက တစ်ကော်ရှိရင် နောက်တစ်ကောင်လည်း ဒီ နားမှာ ပဲ ရှိမှာ ၊ လာ သွားစို့ ...’

ဘဦးမှာ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် အသံကြားရာ အင်တိုင်း တောဘက် ဆီသို့ သွားရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။ ။ သိန်းဖေကတော့ မြင်းဟီသံကြီးကို ကြားလိုက်မိသည် နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီး တွေ့တွေ့ ဝေဝေ ဖြစ်သွားကာ နေရာမှာ ပင် ခြေစုံရပ်လျက် ရှိနေလေသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ဘဦး ဒီမြင်းဟီသံက တစ်မျိုးပဲကွ ...၊ ငါ ကြားဖူးနေတဲ့ မြင်းဟီသံတွေနဲ့ မတူဘဲ တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေသလိုပဲ ...’

‘ဟေ ...၊ မင်းကလည်း မူးမူးရူးရူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ ...၊ မြင်းပဲကွ ...၊ အဲဒီလို မဟီလို ဘယ်လိုဟီရမှာ လဲ၊ လာစမ်းပါကွာ ...’

ဘဦးမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သိန်းဖေ၏ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်သွား၏။ သိန်းဖေမှာ လည်း သူကြားလိုက်ရသည့် မြင်းဟီသံကြီးကို စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ပင် ဖြစ်မိနေကာ ဘဦးနောက်သို့ ထပ်ကြပ်

မကွာ လိုက်ပါ သွားမိလေသည်။ ။

‘ဒီ မြင်းဟီသံက သာမန် မြင်းတစ်ကောင် ဟီသံနဲ့ တော့ လုံးဝ မတူတာ သေချာတယ် ...၊ အသံက ကွဲပြားနဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး’

ထိုအတွေး များ နှင့်အတူ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ နှစ်ယောက်မှာ အင်တိုင်း တောအစပ်ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အင်တိုင်း တောကြီးထဲသို့ တိုးဝင် လိုက်ကြချိန်တွင် တော့ မျှင်မျှင်ကလေး ကျနေသည့် လရောင်အောက်တွင် မြင်းနက်ကြီး တစ်ကောင်ကို တအံ့တဩနှင့် တွေ့လိုက် ကြရလေသည်။ ။

‘ဟင် ...’

‘ဟာ ... မြင်းနက်ကြီး တစ်ကောင်ပါလား ...’

ထိုမြင်းနက်ကြီးမှာ ခြောက်ပေ ကျော်ကျော်လောက် မြင့်ပြီး အလွန်တရာမှ နက်မှောင်နေသော ကိုယ်လုံးနှင့် ခါးလျားရှည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ခြေဆံလက်ဆံ တွေကလည်း တုတ်ခိုင် သန်စွမ်းနေကာ ကြွက်သားတွေက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ နှစ်ယောက်မှာ ထိုမြင်းနက်ကြီးကို မြင်လိုက်သည့် နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြိုင်တိနူ ဝမ်းလျား မှောက်လိုက်ကြလေသည်။ ။ ထို့နောက် မြင်းနက်ကြီး၏ အရိပ်အခြေကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။ ။ သူတို့ ကြည့်နေကြသည့် နေရာနှင့် မြင်းနက်ကြီးမှာ မဝေးလှသော်လည်း မြက်တွေကို တဖြုတ်ဖြုတ် ဆွဲနုတ်ပြီး စားနေသည့် အသံကတော့ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် သိန်းဖေက မြင်းနက်ကြီး အနားသို့ ဝမ်းလျား
မှောက်လျက်သားနှင့် တိုးကပ် သွားလေရာ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုကို
ဖိမိပြီး အသံ ထွက်သွား၏။

‘ဖျောက် ... ဂျတ် ...’

ထိုအသံကြောင့် မြင်းနက်ကြီးမှာ မြက်စားနေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး
ဟိုဟိုဒီဒီကို ကြည့်ကာ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးသွားပြီး နဂိုအတိုင်းပင်
မြက်တွေကို တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် ဆွဲနုတ်ပြီး စားနေပြန်လေသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် -

‘တောက် ...’

ဟူသော တောက်ခေါက်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည် ။

ထိုအသံကြောင့် သိန်းဖေက သူ၏ နောက်တွင် ကျပ်လျက် ရှိနေ
သည့် ဘဦးဖက်သို့ လှည့်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ငေါက်ငမ်းလိုက်သည် ။

‘ဟေ့ ဘဦး စိတ်ရှည်ရှည် ထားစမ်းပါကွ ...၊ မင်း တောက်ခေါက်သံ
ကြောင့် လွတ်သွား ပါဦးမယ်’

ထိုစကားကြောင့် ဘဦးမှာ နားမလည် နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားပြီး -

‘ဟင် ... ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲကွ ...၊ တောက်ခေါက်တာက မင်း ...’

ဟု ဆိုကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လေသံတိုးတိုးနှင့် ငြင်းခုံ
နေကြပြန်သည် ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မြင်းနက်ကြီးက ခေါင်းကို မော့
ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားစိုက် ထောင်လိုက်သလိုနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီကို ကြည့်
နေလေ၏။ ထို့နောက် သိန်းဖေက ဘဦးကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြ
ကာ မြင်းနက်ကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ အလစ်အငိုက် ခုန်တက် လိုက်ကြရန်
ပြောပြနေလေသည် ။ ဘဦးမှာ လည်း သိန်းဖေ လုပ်ပြနေသည့် အမှုအ

ရာကို နားလည်ပြီး ခေါင်းငြိမ့် ပြ လိုက်လေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးမှာ ယခုကဲ့သို့ အရောင်အသွေးကော ကိုယ်လုံး ကိုယ် ပေါက်ပါ တောင့်တင်း သန်မာသည့် မြင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် လက်လွတ် မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်လေရာ အမိဖမ်းဖို့ သာ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားနေ ကြသည်။ ။

ဘဦးနှင့် သိန်းဖေတို့ မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားနေအောင် ဝပ်နေကြ ရာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်းထလိုက်ပြီး မြင်းနက်ကြီး အနီး မန်ကျည်းပ င်ကြီးကို နှစ်ယောက်သား ကျော ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ ။ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ မှာ မြင်းတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန် လျှင်မြန် ဖျတ်လတ် သူများ ဖြစ်ကြပြီး မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းနှီးမပါဘဲနှင့်လည်း ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင် စီးတတ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချိန်ကိုက် တိုင်ပင်စရာ မလိုဘဲ မြင်းနက်ကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ ခုန် တက် လိုက်ကြလေရာ ...

‘ဘုတ် ...’

‘ဘုတ်...’

‘အား ... သေပါပြီ ...’

ဟူသော အသံတွေနှင့် အတူ မြေကြီးပေါ်တွင် အတုံးအရုံး လဲပြို ကျ ကုန် တော့လေသည်။ ။ မြင်းနက်ကြီးမှာ လည်း အလွန်လျှင်မြန်သော လူ ဝ်ရှားမှုနှင့် အတူ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျောပေါ်မှ ခါချကာ ကဆုန်ပေါ က်ပြီး ပြေးလေသည်။ ။ သို့သော် ထိုမြင်းနက်ကြီးက သူတို့ နှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်း နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လှည်ပြန် စောင်းငဲ့ပြီး ပြန်ကြည့်

နေလေသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် လူတစ်ယောက်၏ အူလိုက်သဲလိုက် ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်သည့် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

‘ဟား ... ဟား ... ဟား’

ထိုအသံကို ကြားလိုက် ရသော်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးမှာ အံ့ဩ မှ င် တက်နေဖို့ အချိန်ပင် မရတော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှ သူတို့ ကို ပြန်ပြီး စိုက် ကြည့်နေသည့် မြင်းနက်ကြီး၏ နောက်သို့ လောဘဇောတွေနှင့် ထပြီး လိုက်ကြလေသည်။ ။

မြင်းနက်ကြီးမှာ လည်း သူတို့ နှစ်ဦး အသဲအမဲ လိုက်လာကြသည် ကို မြင်ပြီး ရုတ်တရက် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကာ ကျယ်ကျယ်လောင် လောင်ကြီး ဟီရင်းက ကဆုန်ပေါက် ပြေးလေတော့သည်။ ။ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာ လည်း မြင်းနက်ကြီးကို ဖမ်းမိဖို့ ထက် တခြား ဘာကိုမှ မမြင် တော့ဘဲ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ မနားတမ်း ပြေး လိုက်လေသည်။ ။ မြင်းကြီးကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခါ တစ်ခါ တုန်ခနဲရပ်လိုက်၊ တစ် ခါ တစ်ခါ ပတတ် ထရပ်လိုက်နှင့် ကွေ့ကာပတ်ကာ ပြေးနေလေသည်။ ။

အတန်ကြာအောင် ပြေးလိုက်ပြီးနောက် သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ နှစ် ယောက်သားမှာ တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ ရှေ့မှ အယောင်ပြကာ ပြေးနေသော မြင်း နက်ကြီးကိုလည်း မီလုမီခင် ဖြစ်ကာမှ အမျိုးမျိုး လွတ်ထွက်သွားသဖြင့် ပိုပြီး ဒေါသ ထွက်မိနေကြသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် မြင်းနက်ကြီး၏ နောက်ကို တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးလိုက်နေရာမှ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်အနားသို့ အရော က်တွင် မြင်းကြီးမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။ ။

‘ဟင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...၊ သေသေချာချာကြီး ကြည့်လိုက် လျှ

က်သားနဲ့ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ပျောက်သွားတာ ...’

ဘဦး၏ စကားကြောင့် အမောတကောနှင့် ပြေးလိုက်လာသော သိန်းဖေမှာ လည်း -

‘ထူးဆန်းလှချေလား ...၊ ဒီ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ရေကန် ကြီးက လွဲပြီး အခြား ဘာမှ ရှိမနေဘူး၊ သေသေချာချာ ရှာပါဦးဟ ဘဦး ရ ...’

ဖြာကျနေသော လရောင်က သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ ရေကန်ကြီး၏ မျက်နှာပြင် ပေါ်မှာ လည်း လရောင်က မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် တောက်ပ နေလေ သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် -

‘ဟင် ... ဒီ ဒီမှာ မြင်းခြေရာတွေက သိန်းဖေရ’

ဘဦး၏ အလန့်တကြားနှင့် အော်လိုက်သံကြောင့် သိန်းဖေမှာ ကန် ရေပြင် အစပ် မြေသား ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ မြင်းခြေရာတွေကို ငုံ့ကြည့် လိုက်မိသည်။

ထိုကန်ရေပြင် အစပ်မှ မြင်းခြေရာတွေကို သိန်းဖေ တစ်ယောက် အမှန်တကယ်ပင် တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုခြေရာတွေက စောစောက သူတို့ တွေ့လိုက်ရသော ကြီးမားသော ခြေဆံလက်ဆံတွေ ရှိသည့် မြင်းနက် ကြီး၏ ခြေရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး၏ မျက်လုံးတွေက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည့် ကန်ရေပြင်ကို ပြိုင်တူပင် လှမ်းကြည့် လိုက်မိကြလေသည်။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ နှစ်ယောက် ထိုကန်ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့် နေ

တုန်းမှ ပင် -

‘ဗွမ်း ...’

ဟူသော ရေသံကြီးနှင့် အတူ နက်မှောင်နေသော အသားအရေနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်း သန်မာသည့် ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်မှာ ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် ဘွားကနဲ ပေါ်လာလေသည်။ ။

‘ဟာ ...’

‘ဟင် ...’

ထိုသူမှာ ရေထဲတွင် ခါးတစ်ပိုင်းသာ ပေါ်နေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကြွက်သား အဖုအထစ်များ နှင့် ကြမ်းတမ်းသော ဆံပင်များမှ ရေစက်ရေပေါက်တွေ တဖွားဖွား လွင့်စဉ်နေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါက်ကလည်း သာမန်လူ တစ်ယောက် ရှိသင့်သည့် မျက်နှာထက်ပင် ရှည်လျားနေကာ မြင်းတစ်ကောင်၏ မျက်နှာနှင့် ပိုပြီး တူနေလေသည်။ ။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဘာစကားမျှပင် မပြောနိုင်တော့ကြဘဲ အလွန်တရာ အံ့ဩ မှ င်တက် မိကုန်ကြသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာပင် ရေထဲမှ နက်မှောင်နေသော အသားအရေနှင့် လူမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ရှိရာဖက်ကို ကျောခိုင်းလျက် ကန်ရေပြင်၏ အလယ်သို့ ဆက်လျှောက် သွားလေသည်။ ။ ထိုအခါမှ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာ ထိုသူ၏ နောက်ကျောကို အထင်အရှားပင် မြင်တွေ့ လိုက်မိ ကြလေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် မြင်လိုက်ရသည့် ထိုလူကြီး၏ ကျောပြင်ပေါ် တွင် တော့ နောက်စေ့မှ ခါးအထိ ရှည်လျားနေသော အမွေးအမှ င် တွေကလည်း မြင်းတစ်ကောင်၏ လည်ဆံမွေးတွေလို ကြမ်းတမ်း သန်စွမ်းနေလေသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ မှာ သွေးပျက် မတတ်ပင်
အသံကုန်ဟစ်ကာ ပြိုင်တူ အော်လိုက် မိကြလေသည်။ ။

‘အား ...’

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ရတနာ ကုန်သည် ကြီး အယ်ဒီဘညွန့် နေထိုင်ရာ တာ
မွေဘက်ဆီမှ ခမ်းနား ထည်ဝါသော နှစ်ထပ်အိမ် မြင့်မြင့်ကြီး ဆီသို့ အ
ညာဖျင် တဘက်ကြမ်းကြီး တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ် ပတ်ခြုံထားသော
အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနှင့်အတူ လွန်စွာမှ
ညှိုးနွမ်း အားငယ်သည့် မျက်နှာနှင့် ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသူ အသက်
ဆယ့်ခုနစ်၊ ဆယ်ရှစ် အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြသ
ည်။ ။

ထိုအမျိုးသမီး နှစ်ဦးတို့ မှာ အိမ်ကြီး အတွင်းသို့ ရောက်သည် နှင့် သူ
တို့ နှင့် အတူပါလာသည့် အထုပ်အပိုးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်ရင်း
အိမ်ကြီးအတွင်း ခမ်းနား ထည်ဝါလှသော အသုံးအဆောင်များ ၊

ကျောက်စီ ပန်းချီကားကြီးများ ၊ လက်လက်ထအောင် တောက်ပြောင်
နေသော ပရိဘောဂများကို တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေရင်း ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ပဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

ခဏအကြာ -

‘ဧည့်သည် ဆိုလို့ ဘယ်သူလည်း မှတ်တယ် ... ဖွားမှီကိုး ...’

အသံလာရာ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကနုတ်ပန်းခက်များ ထွင်း
ထုထားသော ကျွန်းလှေကား မည်းမည်းကြီးပေါ်မှ ရတနာ ကုန်သည်
ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်၏ ကတော် ဒေါ်တဆုပ်တို့ ဆင်း
လာ ကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုနှင့် တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ် ရှိသူဖြစ်ပြီး နံသာရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ဘန်
ကောက် လုံချည်ကိုလည်း ခါးပတ်ပြားကြီးနှင့် ပတ်ကာ သေသပ် ကျန
စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် အတူ လှေကားထစ်များ ပေါ်မှ
လိုက်ဖက်ညီစွာ ဆင်းလာသော အယ်ဒီဘညွန့်၏ ကတော် ဒေါ်တဆုပ်
မှာ ပိုးသားအင်္ကျီ ရင်ဖုံးကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ငွေမှ ငွေစတွေ သီတွဲ
ထားသည့် ပိုးထမီကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ပင် ဝတ်ဆင်ထားသည် မှာ ခမ်းနား
ထည်ဝါလှသော ဒီအိမ်ကြီးနှင့် အထူးပင် လိုက်ဖက်ညီ နေလေသည်။ ။

ထိုသို့ လှေကားကြီးပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလျှောက် လာ
လေတိုင်း လှေကား လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါ်တဆုပ်၏ လ
က်မှ ရွှေလက်ကောက် များ ၏ အချင်းချင်း ပွတ်ထိသံတို့ မှာ တချွင်ချွင်
နှင့်ပင် မြည်နေလျက် ရှိလေသည်။ ။

လှေကား ခြေရင်းသို့ ရောက်သည် နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်၏ ကတော်
ဒေါ်တဆုပ်က အသက် ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ကာ -

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဖွားမှီ ... ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နဲ့ ပါလား၊ ကြည့်စမ်းပါ ဦးဟယ် ... ညည်းမလဲ တော်တော် ပိန်ကျသွားလိုက်တာ ... ရုပ်ကို မနည်း ဖမ်းယူရတယ် ...’

ဒေါ်ဖွားမှီက သူခေါင်းပေါ် ရစ်ပတ်ထားသည့် တဘက်ကြမ်းကြီးကို ဖြည့်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ပွတ်သပ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖွားမှီက -

‘ဟုတ်ပါ့ ... သူဌေးမင်းနဲ့ သူဌေးကတော်ရယ် ... အခုတစ်လော ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်း လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ...’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့ မှာ ဖွားမှီတို့ ရှေ့မှ ဆိုဖာ ဆက်တီ ကြီးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း ဖွားမှီနှင့် အတူပါလာသည့် မိန်းက လေးကို ကြည့်ကာ -

‘ဒါနဲ့ ... ဟောဒီ ကလေးမလေးက ဘယ်သူ့ သမီးလေးလဲဟဲ့ ဖွားမှီရဲ့ ...’

‘လာရင်းကိစ္စကလည်း အဲဒါပဲ သူဌေးမင်းနဲ့ သူဌေးကတော်ရယ်၊ က လေးမလေးရဲ့ နာမည်က စိန်သုံတဲ့ ... ၊ သူ့ခမျာ အမေလုပ်သူကလည်း သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာ ပဲ သေခဲ့ရ၊ နောက် ... အဖေလုပ်သူ လည်း မနှစ်ကပဲ ပိုးထိလို့ ဆုံးရရှာပြန်တယ်လေ ...၊ အဲဒါ ... ခိုကိုးရာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ ဖြစ်နေတာနဲ့ ... သူဌေးနဲ့ သူဌေးကတော်တို့ အိမ်မှာ လက်တို လက်တောင်းလေး ခိုင်းလို့ ရအောင် ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ...’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့ မှာ ဖွားမှီ ခေါ်လာသော စိန်သုံဆို သည့် မိန်းကလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စိုက်ကြည့် လိုက်ကြသည် ။ မစိ န်သုံမှာ ဆံတောက် ရစ်ဝိုင်းလေနှင့် ဖြစ်ပြီး လွန်စွာမှ လိမ္မာရေးခြားရှိမ

ည့် ရုပ်ရည်ကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် သားထောက် သမီးခံ မရှိသည့် သူတို့ အဖို့ အားကိုးစရာ သမီး မိန်းကလေးအဖြစ် ချက်ချင်းပင် သဘော ကျ နှစ်ခြိုက်မိကြသည်။ ။

ထို့နောက်

ဒေါ်တဆုပ်က ကြမ်းပြင်တွင် ပဆစ်တုပ် ထိုင်နေကြသော မစိန်သုံ နှင့် ဖွားမှီကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ -

‘ဘာပဲပြောပြောပါ ဖွားမှီရယ်၊ ကလေးမလေးခမျာ မိဘကလည်း မ ရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတကာ ကလည်း မရှိဆိုတော့ အတော့်ကို သနားစရာ လေး ပါပဲကွယ် ...၊ တို့ မလည်း အသက်ကလေးတွေက ရလာကြပြီ ဆို တော့ အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ မိန်းကလေး အဖော်လိုနေ တာတော့ အမှန်ပဲလေ ...၊ နောက်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အလုပ်ကို သစ္စာရှိရှိ ကျိုးကျိုးနွံနွံသာ လုပ်ရင် ငါတို့ က သားသမီး အရင်းအခြာလို ရွှေတွေငွေတွေတောင် ဆင်ပေးဦးမှာ ...’

‘ဟဲ့ ... စိန်သုံ ... ဘာကြီးနဲ့ ဖွားဖွားကြီးတို့ ကို ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ဦးလေ ...’

ဖွားမှီက သူ့ဘေးမှာ ခပ်ယိုယိုလေး ထိုင်နေသော စိန်သုံကို တံတောင်နှင့် တွန်းတိုက်လိုက်ရင်း ပြော လိုက်လေသည်။ ။ စိန်သုံမှာ လည်း ... တိုးဖျော့လွန်းသည့် လေသံလေးဖြင့် -

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘာကြီးနဲ့ ဘွားဘွားကြီးတို့ ကို သမီး ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ် ... သမီး အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း ကြိုး ကြိုးစားစားနဲ့ လုပ်ပါ့မယ် ... ရှင် ...’

‘အေးကွယ် ... အေး ... အေး’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ငွေအနား ကွပ်ထားသည့် စွပ်တံတွင် ဂျွန်ပလေး
ယား စီးကရက် တစ်လိပ်ကို တပ်ဆင်ကာ မီးညှို့ ဖွာရှိုက် လိုက်ပြီး
နောက် -

‘ဒါနဲ့ ... ဖွားမှီရဲ့ ဟောဒီကလေးမလေး စိန်သုံက တို့ ရွှေဘို
နယ်ဘက်က ပဲလားကွယ့်’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးမင်း ... ရွှေဘိုနယ် ဆိတ်ခွံရွာကပါ ...’

ဒေါ်ဖွားမှီ၏ စကားအဆုံးတွင် စိန်သုံက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ အယ်ဒီဘ
ညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့ ကို မော့ပြီး မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းကြည့် လိုက်လေ၏။
အယ်ဒီဘညွန့်ကလည်း ရွှေဘိုနယ် ဆိတ်ခွံရွာကဟု ဆိုလိုက်သည် နှင့် -

‘ဟင် ... ဒါဆို ... မြင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အတော်ကလေးကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ ထွန်းသောင်ကြီးတို့ ရွာကပေါ့
ဟုတ်လား ဖွားမှီ ...’

‘ဟုတ်ပါ့ရှင် ... အဲဒီ မြင်းထိန်း ထွန်းသောင်ကြီးဆိုတာ ဟောဒီက စိ
န်သုံတို့ နဲ့ တောင် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်ပါသေးတယ် သူဌေးမင်း ...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဘန်ကောက် လုံချည်ပေါ်မှ တင်းကြပ်စွာ ပတ်
ထားသည့် ခါးပတ်ပြားကြီးကို အနည်းငယ် ချောင်သွားစေရန် လက်နှစ်
ဖက်ကို အနေအထား ပြင်လိုက်ရင်း -

‘ဟ ... အဲဒီ ထွန်းသောင်ကြီး ဆိုတဲ့ လူဟာ မြင်းအကြောင်း
တော်တော် နားလည်တဲ့ လူပဲကွယ့် ... ၊ နောက်ပြီး မြင်းတွေကို ပြုစု
ထိန်းကျောင်းတဲ့ နေရာမှာ လည်း ဒိတ်ပဲဟေ့ ...၊ အခုရော ထွန်းသောင်
ကြီး တစ်ယောက် ရွာမှာ ကျန်းကျန်းမာမာရော ရှိရဲကလားဟဲ့ ဖွားမှီရဲ့
...’

‘ကိုထွန်းသောင်ကြီးလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်က ဖျားလိုက်တာ ... ငှက်ဖျားဆိုလား၊ ဘာဆိုလားပဲ ... အခုတော့ တရှောင်ရှောင်နဲ့ သိပ် ကျန်းမာရေ ကောင်းပုံမရပါဘူး သူဌေးမင်းရယ် ...’

ဖွားမှီ၏ စကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ဖြစ်သွားပြီး နှမေ့တသသည့် လေသံဖြင့် -

‘ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ် ...၊ အေးလေ ... ထွန်းသောင်ကြီး တစ်ယောက် နေကောင်းလာမှ ပဲ ငါ့အိမ်က ပြိုင်မြင်းလေးကောင်ကို လေ့ကျင့် ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ ခေါ်ထားရမယ်ကွယ့်’

ရတနာကုန်သည် ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ငွေနား ကွပ်ထားသည့် စွပ်တံနှင့် ဂျွန်ပလေးယား စီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင် တွေကာ ဖွာရှိုက် လိုက်လေရာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် သူ၏ လက်ချောင်းမှ နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်ကြီး၏ အရောင်က ပြုံးကနဲ ပျက်ကနဲပင် လင်းလက်သွား၏။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏။

‘ငါ့မလည်း ... လန်ဒန်တို့ ပဲရစ်တို့ ကို ရတနာ အရောင်းအဝယ်နဲ့ သွားလာနေရတော့ အိမ်မှာ ပြိုင်မြင်းတွေကို ထွန်းသောင်ကြီးလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နဲ့ ဂရုစိုက်မယ့်လူ ရှိမှ စိတ်ချလက်ချ ရှိမှာ ကွယ့် ...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာ ကုန်သည် အလုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ လုပ်နေသော်လည်း ထိုခေတ်က လူကုန်ထံတွေ၊ မင်းစိုးရာဇာတွေ အသဲအမဲ လုပ်နေကြသည့် ပြိုင်မြင်း မွေးမြူသည့် အလုပ်ကိုပါ ဝါသနာအရ လုပ်လေသည် ။ ထို့အပြင် အယ်ဒီဘညွန့် ကိုယ်တိုင်က မြင်းလောင်း ဝါသနာ ပါသူပီပီ သူ့အိမ်တွင် မွေးမြူထားသည့် မြင်းလေးကောင်စလုံးမှာ

အင်္ဂလန်မှ သားရားဘရက် ဆိုသည့် ပြိုင်မြင်းမျိုးတွေနှင့် သားစပ်ထားသည့် တန်ဖိုးကြီး မြင်းတွေသာ ရွေးပြီး မွေးထား၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အယ်ဒီဘညွန့်တို့ ရှိရာ ဧည့်ခန်းမကြီး ဆီသို့ ပြိုင်မြင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးသော နှုတ်ခမ်းမွေးကုတ်ကုတ်နှင့် မြင်းထရိန်နာ ကုလားဘီဘရာ ဆိုသူ ရောက်လာပြီး -

‘ဘရားဆပ် မြင်းတွေကို နှိပ်ပေးဖို့ အနှိပ်သည် ဆိုက်ကုလားကိုပြုး ရောက်လာပါပြီ ...’

‘ကောင်းပြီ ဘီဘရာ ... ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်’

မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန် လည်ပတ်စွာ ပြောနိုင်ရုံမက ပြိုင်မြင်းတွေအကြောင်းကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှိလှသော မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာမှာ အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကားဆုံးသည် နှင့် အိမ်ကြီး အတွင်းမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်က ဒေါ်တဆုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

‘ကဲ ... ကဲ ... ဒီကလေးမအတွက် နေရမယ့် နေရာထိုင်ခင်းတွေကို လိုက်ပြ ပေးလိုက်ကြပါကွယ်’

ဟု ဆိုကာ ခြံဝန်း အကျယ်ကြီး အတွင်းမှ မြင်းစောင်းများ ရှိရာသို့ သွားရန် ပြင်လိုက်သည် ။ ဒေါ်ဖွားမှီလည်း ဖျင်တဘက်ကြား ခေါင်းပေါင်းကြီးကို သူ့ခေါင်းပေါ် ပတ်လျှိုလိုက်ရင်း -

‘ကဲ ... သူဌေးမင်းနဲ့ သူဌေးကတော် ကျွန်မကိုလည်း ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ရှင် ...’

‘ကောင်းပါပြီ ဖွားမှီ ... ဒီကလေးမလေး အတွက်တော့ အစစအရာရာ စိတ်ချပါ ...’

မစိန်သုံမှ လည်း သူဌေးကတော် ဒေါ်တဆုပ် ခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်ကြီး
အတွင်းသို့ အထုပ်အပိုများကို သယ်ဆောင်ကာ ခပ်ယိုယိုလေးပင် လိုက်
ပါခဲ့လေသည်။ ။
